

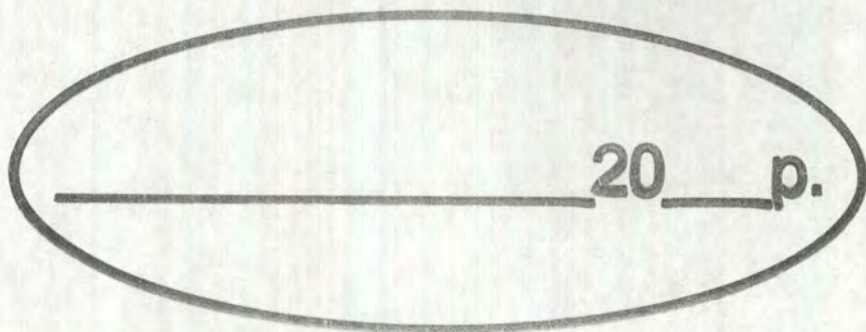
Збірка документів про Терористичної Сеті
Ревакції Тікності та бісців, які замирили в зоні
антитерористичної операції на сході
України, з Тернопільщини

ПАПКА

ДЛЯ 37

паперів

Публікації про Ріш Александр, жителя
м. Беретани Беретанського району Тернопільської
області, який замирило 16 серпня 2014р. у зоні
проведення антитерористичної операції на сході України.
Інтернет-ресурсів. Комп'ютерний друк та примірники
газети "Беретанське віче" / Беретани. - 22 серпня 2014р. -
№ 33 / 1398 //

Крайні дати: 17 серпня 2014р.
22 серпня 2014р.

Кількість документів: 3
Кількість аркушів: 8

18-19 серпня - Дні жалоби на Тернопільщині

♦ Оpubліковано: 17 серпня 2014

У зв'язку із загибеллю мешканця м. Бережани Філя Олександра Олеговича, навідника аеромобільно-десантного взводу аеромобільно-десантної роти аеромобільного-десантного батальйону військової частини А0284, 18-19 серпня на Тернопільщині оголошено Днями жалоби.

Олександр Філь загинув 16.08.2014 р. в результаті смертельного поранення під час виконання бойового завдання в районі проведення АТО.

На знак скорботи за загиблим у Дні жалоби на території області буде приспущено Державний Прапор України із траурною стрічкою на адміністративних будівлях органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування, комунальних підприємств та закладів, державних підприємств, установ, організацій на території області.

Також на Тернопільщині доручено відмінити проведення розважально-концертних заходів, спортивних змагань та внесено відповідні зміни до програм теле- та радіопередач Тернопільської обласної державної телерадіокомпанії.

<http://info.berezhany.net/the-news/korotko/3434-18-19-serpnia-dni-zhaloby-na-ternopilshchyni>

Тисячі людей в Бережанах проводжали в останню путь Олександра Філя
20 серпня 2014

Бережани попрощалися з 19-річним Олександром Філем, який загинув під час виконання бойового завдання в АТО 16 серпня. На похорон героя 20 серпня прийшли тисячі людей.

Тіло загиблого привезли тільки сьогодні уночі. О 1.00 20 серпня над покійним відслужили парастас, а близько 14.00 Олександра поховали на місцевому кладовищі.

- На похорон прийшло все місто, ніде було голці впасти, - розповідає однокласниця Олександра Філя Діана Гетун. – Ми зібралися всім класом. Ми завжди пам'ятатимемо про Сашу. Хочемо замовити його портрет і розмістити його в нашій школі, щоб завжди була пам'ять про нього. Також знаємо, що у коледжі, де навчався Саша, планують відкрити меморіальну дошку на його честь.

Діана Гетун додає, що на днях ще одного їхнього однокласника відправляють служити на Схід.

- Ми всі за нього дуже переживаємо, - каже дівчина. – Але він - дуже відважний і готовий їхати воювати. Ми плануємо зібрати кошти і купити йому всю необхідну амуніцію, - бронежилет, кевларовий шолом та інше.

Фото Олег Шупляк

Євгенія ЦЕБРІЙ

<http://infoprostir.te.ua/archives/62599/в-тернополі-одна-з-партій-скуповує-гол/>

19-річному Герою присвоїли звання «Почесного громадянина Бережан»

Posted on 24.10.2014 by svetik in Місцеві, Новини, Суспільство with 0 Comments

19-річному військовому Олександр Філю, який трагічно загинув в зоні проведення АТО, посмертно присвоїли звання «Почесний громадянин міста Бережани».

Відповідне рішення прийняла Бережанська міська рада.

Нагадаємо, Олександр Філь загинув 16 серпня в результаті смертельного поранення під час виконання бойового завдання в районі проведення АТО.

Хлопець був навідником аеромобільно-десантного взводу аеромобільно-десантної роти аеромобільного-десантного батальйону військової частини А0284.

Рік тому Олександр пішов служити за контрактом у 80-ту аеромобільну бригаду у Львові. Від початку бойових дій на Сході – знаходився в зоні АТО: охороняв аеропорти Донецька та Луганська.

Вічна пам'ять Герою...

<http://zz.te.ua/zahyblomu-v-ato-desantnyku-prysvojily-zvannya-pochesnoho-hromadyanyna-berezhan/>

Борітеся - переможте!

БЕРЕЖАНСЬКЕ ВІСНИК

П'ятниця,
22 серпня 2014 р.
№33 (1398)

Газета виходить з 15 вересня 1990 р.

Видання Бережанської районної ради Тернопільської області

ШАНОВНІ БЕРЕЖАНЦІ ТА ЖИТЕЛІ БЕРЕЖАНСЬКОГО РАЙОНУ!

Щирозадушено вітаємо вас із величними державними святами — **Днем Державного Прапора України та Днем незалежності України**, а мешканців Бережан — із **Днем міста Бережани**.

Державність, соборність і свобода — великий та омріяний у віках здобуток нашого народу. Безумовно, ці роки незалежності стали випробуванням для всіх нас — випробуванням на зрілість, терпіння, мудрість.

Цього року урочистості випали на час, коли наша держава переживає один із найдраматичніших періодів своєї новітньої історії. На сході йде справжня війна. Щодня вся Україна здригається від страшних повідомлень про загибель мирних людей та українських воїнів, які захищали від московського агресора не тільки Донбас та Луганськ, а й кожного з нас — у центрі, на заході, півночі та півдні.

Імперська Росія протягом віків намагалася знищити наш народ або зробити з нас слухняних рабів, які відмовилися б від своєї рідної мови, історії, звичаїв, традицій. Але Свята Українська Земля, рясно зрошена кров'ю мільйонів українців, завжди плекала прагнення нашого народу до свободи, до визволення з-під московського ярма. Як сказала Ліна Костенко: "... історії ж бо пишуть на столі. Ми ж — пишем кров'ю! На своїй землі..." Та тільки жодна найменша крапля крові не повинна проливатися дарма. В умовах важкого випробування ми маємо зберегти єдину Українську державу та запобігти всім можливим спробам її розділення.

Дай Боже, щоб криваву сторінку сьогоднішнього ми якнайшвидше перегорнули і розпочали новий відлік у будівництві суверенної незалежної європейської держави. Бо тільки від кожного з нас залежить, якою бути Україні, як житимуть наші діти, внуки й правнуки!

Тож нехай ці свята запалють у душі кожного з нас віру в те, що разом ми переможемо та здолаємо всі перешкоди, дарують надію на краще майбутнє, надихають на добрі справи й наповнюють серця любов'ю до рідного краю!

Слава Україні!

Героям Слава!

В.КАЛИНЮК, С.КЛЕНИК, В.МУЗИЧКА,
голова голова міський
райдержадміністрації районної ради голова

ДОРОГІ КРАЯНИ!

У День незалежності України пишаємося своїм народом, своєю нацією. Споконвіку, від дідів-прадіда, кожен українець був готовий захищати рідну землю, Батьківщину.

Революція Гідності, теперішня боротьба з ворогом свідчать, що справа українських Героїв — незавершена. Але наш дух — незламний, а свобода й Україна для нас — понад усе!

Шануймо тих, хто віддав життя за незалежність, тих, хто виборює її сьогодні! Переконаний, що спільними зусиллями ми здобудемо вільну державу й наповнимо її українським змістом.

Нам Бог помагає! Майбутнє — тільки у наших руках!

Бажаю вам, вашим родинам сили духу і віри, добробуту, злагоди, усім нам — перемоги.

Хай над нами завжди буде Покров Божої Матері, а в Україні — мирне небо!

Слава Україні!

Із привітання голови облдержадміністрації
Олега СИРОТЮКА.

Герої не вмирають!

Зболем у серці Бережанщина сприйняла сумну звістку: 16 серпня в результаті смертельного поранення під час виконання бойового завдання загинув навідник аеромобільно-десантного батальйону військової частини А0284, бережанець **Олександр Олегович Філь**. У зоні АТО Олександр воював, відколи там почалися бойові дії, разом з іншими бійцями охороняв аеропорти Донецька та Луганська.

Того дня позиції наших солдатів російські найманці обстріляли шквальним вогнем із "Градів". Один снаряд влучив в окоп, де перебував Олександр Філь...

Тіло Героя доставили в рідні Бережани уночі, 20 серпня. На в'їзді до міста вже чекали десятки автомобілів. У супроводі почесного ескорта домовину доправили спочатку до рідної домівки загиблого, а відтак — у Церкву Пресвятої Трійці, де бережанці, гості міста й мешканці району могли віддати останню шану воїнові-земляку.

Тисячі людей з самого ранку й до початку відправи в багатометровій черзі терпляче вичікували, аби попрощатися з вірним сином своєї землі. Друзі й однокласники, знайомі та незнайомі, люди поважного віку і цілком юні — ніхто не міг вгамувати сліз...

БЕРЕЖАНЩИНА ПОПРОЩАЛАСЯ ЗІ СВОЇМ СИНОМ

Читайте на стор. 2, 3.

ЕЛОГІСТ

Сучасна автотранспортна компанія

оголошує НАБІР НА ПОСАДИ:

ВОДІЙ ТЯГАЧА (категорія СЕ)

МЕХАНІК АВТОКОЛОНИ

Вимоги: наявність відповідного
досвіду роботи

Ми пропонуємо: гідну з/п, офіційне
працевлаштування, соц.пакет

За детальнішою інформацією звертайтеся тел.:
050-378-33-32, 050-316-78-92

Програма святкування Дня Державного Прапора України, Дня незалежності України та Дня міста Бережани

23 серпня

11.00

Урочистості з нагоди
Дня Державного Прапора
України – **площа Ринок**

12.00

Виставка
"Прапори наших звитяг" –
краєзнавчий музей

24 серпня

10.00

Турнір із пляжного волейболу –
в парку біля замку **Синявських**

12.00

Молебень за Україну – **площа Ринок**

Відкриття й освячення пам'ятної таблиці "Пам'ятну таблицю встановлено 24 серпня 2014 року на відзначення 200-літнього ювілею Великого Кобзаря і пам'ять про перейменування вулиці на честь Тараса Шевченка старанням Адамівської громади у 1914 році" – **вул. Шевченка, 1**

13.15

Урочисте зібрання з нагоди Дня незалежності України, Дня міста Бережани, 100-річчя з дня найменування вулиці іменем Шевченка

У програмі урочистого зібрання:

- виставка картин Володимира Савчака з фондів Бережанського краєзнавчого музею;
- презентація виявленої картини В.Савчака "Церква Святого Миколая на Адамівці";
- презентація роботи М.Паращука "Барельєф Тараса Шевченка" з приватної колекції М.Сагай;
- представлення виставки малюнків із конкурсу-плєнеру юних художників "Вулиця Тараса Шевченка" й нагородження переможців;
- спецпогашення конверта "Вулиця Шевченка в Бережанах – 100 років";
- презентація книги "Вулиця Шевченка в Бережанах";
- відкриття пам'ятної дошки "Революція Гідності";
- концерт студії "Крок";
- реалізація книг від музею книги та видавництва "Старого Лева";
- реалізація сувенірної продукції від Бережанського краєзнавчого музею та української сувенірної продукції

16.00

Урочисте зібрання в міському Будинку культури "Просвіта" з нагоди 100-річчя найменування вулиці Шевченка

СЕСІЯ РАЙОННОЇ РАДИ

20 серпня відбулося друге засідання 28-ї сесії районної ради. Депутати розглянули питання "Про внесення змін до регламенту Бережанської районної ради", "Про лист відділу примусового виконання рішень УДВС ГУЮ у Тернопільській області №3028/03.3-32/5 від 15.08.2014 р.", "Про звільнення Німка В.Р. з посади голови Бережанської районної ради", "Про затвердження звіту про виконання районного бюджету за I-ше півріччя 2014 року".

Таємним голосуванням (37 голосів – "за", 6 – "проти", 1 – "не брав участі у голосуванні") В.Р.Німка звільнено з посади голови районної ради.

З інших розглянутих питань також прийнято відповідні рішення.

Благодійність

ГУМАНІТАРНА ДОПОМОГА – В ЗОНУ АТО

Активісти Бережанського координаційного центру підтримки добровольців, які беруть участь в антитерористичній операції, докладають чимало зусиль для збору гуманітарної допомоги.

За словами голови громадського формування "Бережанська Самооборона" Олега Захарківа, центром підтримки добровольців зібрано до 17 тис. грн. грошових коштів та близько 500 кг продуктів. Активісти закупили бронезилю, кевларові каски, військову форму, плащі-накидки, рюкзаки, наколінники (використано коштів на суму 13 тис. грн.).

У першу чергу, надається виключно адресна допомога військовим, вихідцям із Бережанщини, адже всі переживають, щоби наші хлопці були добре вдягнені, взуті, забезпечені відповідними засобами захисту, що для них у зоні воєнних дій дуже важливо.

Нині, до речі, в зоні АТО в різних батальйонах – шестеро членів "Бережанської Самооборони".

Відрядно, що центр підтримки добровольців тісно співпрацює з громадськими організаціями, ініціативними

групами, владними й силовими структурами.

Усі, хто бажає долучитися до цієї благородної справи, можуть надати гуманітарну допомогу (кошти чи продукти) за адресою: м.Бережани, вул.Шевченка, 1 (корпус ЗОШ №2). "Гаряча лінія" центру підтримки добровольців, які беруть участь у зоні АТО, – 098 77 791 76.

Допоможемо українським військовикам разом! Україна переможе!

Тетяна БУДАР.

Герої не вмирають!

(Закінчення. Поч. на стор. 1).

Хоронили Героя з усіма військовими та церковними почесностями. За упокій душі юнака молилися священники різних конфесій.

БЕРЕЖАНЩИНА ПОПРОЩАЛАСЯ ЗІ СВОЇМ СИНОМ

сій на чолі з митрополитом Тернопільсько-Зборівським УГКЦ владикою Василієм Семенюком. Труну, обшиту Державним Стягом, усю дорогу несли на руках його бойові побратими-десантники. Найменші бережанці встеляли шлях при виході з храму пелюстками ніжних квітів – у знак подяки від нас усіх за те, що на бережанські оселі не падають смертоносні міни та снаряди. Десятки білих голубів

злетіли увись з долонь солдатів, як символ миру, – аби ніколи більше в Бережани не доставляли цинкових домовин з тілами наших синів.

Багато вінків, процесія розтягнулася на добрий кілометр... "Героям Слава! Герої не вмирають!" – лунало звідусіль, але наче притишено: перед тим люди, здається, виплакали всі сили...

Його поховали на нашому Пантеоні Слави, поблизу могили

полеглих вояків Української Повстанської Армії: Олександр, як і вони, боронив Вітчизну від московської нечисті.

Останні почесні – салют і Державний Гімн України. Рідна бережанська земля навіки прийняла тіло юнака у своє лоно.

Вічна пам'ять Олександрові Філю, славному синові Бережан. І – слава Герою!

Фото Ярослава МУШКИ.

Герої не вмирають!

Ще торік ми навіть у думках не допускали отого найстрашнішого слова – війна. Так, зна-ли про її жахіття з кінофільмів та скупих репортажів з "гарячих точок". Але то було не з нами, це діялося десь далеко. У нас же – все спокійно, й ніщо не віщувало лиха. Тож ми жили звичним життям: дратувалися через буденні негаразди, нарікали на безгрошів'я, на всі боки лаяли владу та ... знову обирали тих, кого ненавиділи. Справно ходили до церкви, молилися Господу, сповідалися і ... тут же сором'язливо проходили повз зло: мовляв, не треба пхати свого носа, куди не слід. Так спокійніше, менше клопоту.

І от, скориставшись нашою безпечністю та байдужістю, ворог – жорстокий, цинічний, підступний – розпалив вогонь війни на нашій, українській території. Ми з тривогою вмикали телевізори та ловили кожне слово повідомлень з буремного Донбасу. Допомогали чим могли нашим військовим... І заспокоювали самі себе: це там, далеко, це не в Бережанах.

Лиш матері й дружини, чії сини та чоловіки воювали в "гарячих точках", не мали спокою ні вдень, ні вночі і здригалися від кожного телефонного дзвінка. Молили Господа, щоби воїни наші поверталися з перемогою і неодмінно – живими-здоровими. Проганяли геть лихі передчуття, плакаючи надію, що фатальний вантаж "200" в цинковому обрамленні ніколи не переступить порогу їхніх осель. Разом з ними сподівалися, без сумніву, й усі бережанці: страшне лих, дасть Бог, обміне нас стороною...

НАШ САШКО

Реквієм пам'яті Олександра Філя, бережанця, воїна 80-ї аеромобільної десантної бригади

Того суботнього серпне-вого дня, життя в Бережанах пливло традиційним руслом.

Молоді матері, облаштувавши на лавках на центральному майдані міста перед ратушею, вели звичну бесіду про малят. А ті, злегка похитуючись, наполегливо тренували свої невмілі кроки і галасливо ганяли голубині зграї, приручені крихтами хліба... Під покровом блакитного мирного неба...

Бруківкою кудись поспішали троє підлітків і, жестикулюючи, жваво розповідали про нову комп'ютерну гру... Під куполом блакитного мирного неба...

Біля скульптури Матері Божої полоскали долоньки дві подружки років дванадцяти-тринадцяти. – Як швидко канікули минають! – прощобетала одна з них. – Ще якихось два тижні – і до школи...

– Знову двійки почнуться... – мило посміхаючись, по-філософськи зреагувала інша.

І, розсміявшись, обидві замріяно звели погляди догори, де блакитніло мирне бережанське небо...

Вулицями снували містяни: молоді й старші, веселі та засмучені. Хтось ніс авоську з продуктами, хтось поспішав на побачення, хтось просто прогулювався, милуючись обшарпаними архітектурними шедеврами славної минувшини...

Життя пливло у звичному руслі – під мирним, блакитним небом. І ніхто не здогадувався, що в цей день у гарячих степах Донбасу під пекучим сонцем на бойовому посту приймав свій останній бій юний хлопчина, чії сліди ревно берегли бережанські стежки. Заради блакитного бережанського неба, кращого від якого не було на світі...

Домашні, друзі та знайомі лагідно називали його Сашко, Сашком. Милий, добрий хлопець, зрештою – як і сотні його земляків-ровесників. У березні йому виповнилося лише дев'ятнадцять...

О, Господи! Як можна писати про нього в минулому часі? Він же на чотири роки молодший від мого сина! Замріяний вік: йому б закохатися до нестями, впиватися весняними пахощами дівочих вуст, учитися, творити амбітні плани днів прийдешніх. Натомість – відлетіло у вічність його двадцять літ...

...Навпроти сидять Сашкові друзі-однокласники – Назар Колісник, Настя Шостацька, Юлія Іванчишин, Уляна Лесів – та їхній класний керівник Лідія Ярославівна Бойчук. Вони буквально шоковані трагічною звісткою: голос хлопця відчутно тремтить, а дівчата не можуть погамувати сліз. У такому стані важко зосередитися й розповідати про полеглого ровесника. Та й яка біографія може

бути в дев'ятнадцятилітнього юнака! Але, врешті, згадали найістотніше, найголовніше...

– Сашко був добрим і надійним другом, – надто стислено почав розповідь Назар Колісник, студент агротехнічного інституту, давній друг Олександра Філя. – На нього завжди можна було покластися – ніколи не зрадить. Моя мама колись казала: "Сашко виглядає біля тебе, як тато: статний, дужий, весь час тебе захищає..." Ми разом училися в першій школі, потім разом вступили до Бережанського агротехнічного інституту. Але Саша провчився лише рік – потім вирішив присвятити жит-

А ще його мама розповідала, що коли українські бійці виводили мирних людей з бомбосховища, Саша не раз віддавав їм увесь свій продуктовий пайок... Добрий був, людський, співчував чужій біді...

Насті Шостацькій враз пригадалося, як на випускному святі після закінчення четвертого класу Сашко завзято з нею танцював, і дівчина сумно посміхнулася.

– Важко зараз згадати все про нього, – замислилася Настя. – Одне можу стверджувати: Саша справді завжди відстоював свою думку. І був дуже надійним другом...

зустрічі випускників. Одряду якось подорослішав і змужнів. Ще й жартував: "Пригадуєте, ви казали колись, що я ніколи не подорослішаю, а я відповідав: "Я вам доведу, що стану дорослим". Тепер подивіться, який я дорослий і серйозний..." Коли дізналася, що Сашко в зоні АТО, спокою не мала, адже всіх своїх вихованців сприймаю як власних дітей. Цікавилася у його матері новинами про нього. Подумки уявляла: ось повернеться Сашко з Донбасу, а я його, такого мужнього, обніму й скажу: "Ти – наш Герой, і всі ми пишаємося тобою..." Не судилося... Коли

в суботу прочитала в Інтернеті повідомлення про його загибель, щось наче обірвалося в серці... Ніби втратила часточку себе. І досі повірити не можу, що Сашка вже немає серед нас...

Співрозмовники згадали ще одну Сашкову рису. У школі хлопець не приставав до жодної компанії і не виявляв навіть на-тяку на лідерські амбіції. Але залюбки дружив з меншими, опікав і захищав їх. Чи не ця внутрішня потреба спонукала юнака присвятити себе захисту Вітчизни? До останнього подиху, до останньої краплинки крові...

Семикласник ЗОШ №1 Сашко Філь (третій зліва у другому ряду) серед однокласників. У центрі в другому ряду – класний керівник Лідія Ярославівна Бойчук. 2007 рік. Фото з архівів Насті Шостацької, Юлі Іванчишин та Уляни Лесів.

тя збройним силам. Відтак став десантником.

Я намагався його відмовити від такого рішення, та й у деканаті нашому теж рекомендували завершити навчання, але він стояв на своєму. Упертим був ще з дитинства: як щось запланує – неодмінно досягне свого.

Ще у школі захоплювався історією, це, мабуть, й визначило його вибір. Історію першої та другої світових воєн знав досконало, дуже цікавився різними видами зброї. Коли вже почав служити у Львівському аеромобільному батальйоні, хвалився досягненнями: "Вже кілька разів стрибав з парашутом. Тобі навіть уявити важко, який це екстрим!"

Коли телефонував із зони АТО (а там він перебував із самого початку – охороняв Луганський аеропорт), то завжди казав, що, попри реальну небезпеку, йому там навіть подобається: відчувається захисником. Востаннє розмовляв з ним тижнів три тому...

– У школі Саша був звичайним учнем, – з-під вій Юлі Іванчишин ненароком покотилася непрохана сльоза. – Спочатку, пригадую, захопився біологією, а потім на перший план вийшла історія, особливо цікавився історією воєн. Може, тому і став військовим...

– А він завжди твердив, що прагне бути схожим на свого дідуся, – додала Уляна Лесів. – І що хоче теж служити в армії, як колись дідусь...

Урешті до розмови долучилася Лідія Ярославівна Бойчук:

– Я ніколи не могла собі уявити Сашку зі зброєю в руках – таким домашнім хлопчиною пам'ятаю його ще з п'ятого класу. Професія військового, тим більше – десантника, вимагає дуже серйозної фізичної підготовки, а в школі Сашко уроків фізкультури, чесно кажучи, явно недолюбував... Він дуже змінився, відколи вступив на службу в армію – це я зауважила на лютневому вечорі-

ЗАМІСТЬ ПІСЛЯМОВИ

Зізнаюсь: неймовірно важко було готувати цю публікацію. Часто терпкий клубок підступав до горла, метушилися думки, невідь-куди тікали неслухняні слова... Це так нереально й неприродно – коли смерть забирає наших дітей. Серце ніяк не хоче миритися з таким фатумом! І щомиті гризе сумління: щось ми робили не так, а тепер за провини наші платять життям юні наші сини...

Хочеться розрадити вбиту горем матір, але навіть найбільш патетичні слова виглядають такими мізерними...

Так, Сашко Філь – справжній ГЕРОЙ. Незалежно від того, буде підписано відповідний Указ Президента чи ні. Бо у свої дев'ятнадцять літ зробив для України й усіх нас незримо більше, ніж тисячі політиків і галасливих патріотів.

Кажуть, ворожа куля чомусь вибирає найкращих. Так воно, либонь, і є – найсміливіші, найкращі завжди на передньому краї і ніколи не ховаються лякливо за спинами інших. Вони, за словами Ліни Костенко, як Атланти, які тримають небесну блакить на своїх дужих плечах... Інакше ми ніколи не побачили б справжньої висоти.

Гадаю, наш Герой невдовзі постане в Бережанах у граніті. Але такі люди вартують більшого. Його коротке життя спалахом метеора наскрізь просвічує наші душі останнім заклинанням: живіть по совісті! Не давайте і не беріть хабарів, не продавайте за тридцять срібняків голосів на виборах, не проходите байдуже мимо зла... Бо за наші гріхи доведеться розплачуватися нашим дітям...

Але чи зуміємо ми, сущі, бути гідними пам'яті Сашка Філя? І тисяч інших Героїв – таких, як він?..

Микола ЛЮДКЕВИЧ,

член Національної спілки журналістів України.